

„Jakže? ta víla, ten krásný zjev se nenalezá v rukou starcových, v rukou tvých společníků? Mluv člověče, tato dívka — ha, krev hrozí mi protrhnouti veškeré žíly! ta dívka snad se nalezá v moci jiného v jeho náručí! Ty lžeš magistře! Tot klam, jímž myslíš mne ukájet. Tvůj stařec jest pánem v čarovném lese, on musí vědět o ní, Saint Denis, on musí! Slyš magistře, přijal sem tě v domnění, že přicházíš mne dovésti k ní. Ty mne klameš, člověče! Však střež se i se svými soudruhy! Teď, když jste mne dohnali na výši bezohledné vášně, ještě mne chcete dráždit? Kde je ta dívka?“

„To ty víš Milosti.“

„Já! já!“ zasmál se divoce Jan.

„Ty králi. Na své oči jsem viděl, jak jsi pádil za ní k lesu. Když jsem přišel po stopě do chatrče na planině, nebyl tam již nikdo; pozoroval jsem ale stopy prudkého výstupu na překáčené lavici, oryté podlaže, a já se osměluji ti říci do očí; tys ji unesl! Přede dveřmi nalezl jsem přesku s tvého biretu, královský jest na ní znak.“

„Ano, ano pravdu díš, že jsem tam byl! Ta přeska jest má, pravda! Ale já že jsem ji unesl?“ Přistoupil blíže k Richardovi. „Magistře, viz mne! patř mi do očí, ve tvář! Vyhlíží tak člověk, jenž má čeho si přál dosíci, nebo vášnivce, jenž se hrozí vlastní své náruživosti v pomnění, že by nenalezl ukojení? Patř na mne a pak mi opakuj, že jsem ji unesl!“

Vskutku vyhlížel král velmi bídne. Vášnivý výstup večera, špatně prospaná noc a nynější rozmluva k tomu přispěly.

„A jak si to mám vysvětlit, že zmizela, když tys ji neunesl, Milosti?“ odvětil temně Richard a zbledl při této pomněnce. Četl ve tváři Janově celou sílu této vášně, veškerou moc, již drží v ruce ten, kdo jest majitelem krásné Alby, a proto se zhrozil, že snad pro něj i pro jeho druhy ztracena jest, čímž svítající již naděje opět by byla zanikla.

„Saint Denis, posud nevěříš? myslíš, že se přetvařuji?“

„Buďsi, věřím; ale ty sám pravíš, žeš byl v chatrči, ona tam byla též, Tvá Milost mi tedy musí říci, proč jsi ji opustil.“

„Proč? Ha, již vím! vím!“ vzkřikl Jan a zaskřípal zuby s takovou zuřivostí ve tváři, že Richard ustoupil. „Slyš, magistře, posud mi nenapadla odvážlivost bídnička toho, měl jsem za to že ji opustil jako já, dodal ji otcí, však teď ti věřím. Alba, jak jsi nazval tu krásnou dívku, jest v moci jiného, v moci pána z Miličina!“

„Miličina!“ zvolal překvapen Richard.

„Ano, ano, Heřmana z Miličina. Zuáš ho tuším. Oj, pane Richarde, teď jsme dohráli!“

„Král vrhl se do křesla. „Rei tato slova starci: Alba stala se kořistí jiného, a král Jan nepřijímá odpadků po svých pacholcích. Rei mu to magistře, rei! Ha, Saint Denis! pane z Miličina, s tebou budu ještě účtovat!“

Magister nabyl své chladnosti, byl úplně upokojen. Ano, teď teprva zajásal ve vnitru; domyslí se, že bránil Heřman dívku proti králi, a děkoval mu. „Kdyby byla padla tomuto do rukou,“ pravil sám k sobě, „byl by dosáhl svého cíle beze všech podmínek, a my bychom byli ztraceni.“ Proto se tázal pokojně: „Jest pán z Miličina na hradě?“

„Nenavrátí se posud, aniž se navrátí; jest příliš blažen v dívčině náručí, než aby bažil po mé pomstě.“

„Rač mne ujistit, Milosti, že nebudeš pátrat po této dívce, že posečkáš, až bude od nás nalezena.“

„Mé slovo!“ řekl král Jan.

„Pak necht je Milost Tvá bez starosti. Víš, že tato děva jest cennou za vyplnění naší žádosti. Mně a mým přátelům jde nejvíce o její návrat. Znáš pána z Miličina jako svého bratra. Ano, Milosti, teď se ti mohu zaručit; jakmile přijde hodina, a ty vyplníš naše přání, budeš pánem dívky, jež bez poskvrny se dostane do tvých rukou.“

„To mi přísaháš?“

„Přísahám.“ pravil Richard.

„Hoj, pak splním veškeré vaše přání, jako že jsem králem. Nikdy posud nepobouřila žena tak mou krev, jako onen krásný zjev; vy jste ďáblové nebo andělé, že máte v moci světice, které dohánějí člověka k šílenství! Snad jsou to kouzla, avšak já jim přejí, na nádrech dívky naučím se i tyto čtít. Možno, že vašeň má je přirozena, snad bouří mou krev to, že se mi vždy zjeví co bludička, že se splním tvé i tvého druha přání, stane-li se ona mou milenkou, a učiním tak. Jdi, spěš! Jdi a přiveď ji v mou náruč, a cokoli si budeš žádat, učiním. Jednej dle svého uznání, slibuj, lichot; ano, chej i Miličnovi odpustit, vydá-li ji, jak ji přijal ve svou ochranu. Každou hodinu je ti volný přístup, přijdeš-li se slovy: Ona jest zde a tvou! Mnoho zdaru!“

„Buď šťastna Milost Tvá!“ klonil se lehce Richard. „Plnívám vždy své sliby, učin taktéž.“

Král nařídil podkomořnímu, aby zavolal Buchsesa a Řičana, které ještě před chvílí byl ode dvora odpuzoval. Jeho tvář se vyjasnila. —

Richard krácel spěšně k „bílé lišce.“ Věděl, že najmul zde pán ze Žirotína byt pro vždy, poněvadž neměl vlastní dům v Praze a domníval se, že zastihne tu snad Heřmana. Radostně byl dojat, když slyšel, že zde Heřman přenocoval příjev s večera s nějakou děvou. Zarazil se sice, když mu bylo řečeno, že hned v noci dívku odstranil a ráno odjel s nějakým poslem z Prahy, nicméně brzo se ukonejšil jistotou, že jest Alba v rukou Miličnových. U toho byla jista, byt ji třeba o několik dní později dostal.

„Nevíš příteli krčmáři, kam odejel ten rytíř?“ tázal se majitele hospody.

„Těžko povědět pán,“ usmíval se krčmář. „Mluvil se zbrojnošem jen několik slov, ale zaslechl jsem zvolání při vstupu tohoto.“

„Jaké?“ ptal se Richard.

„Vypravoval jsem dříve pánu z Miličina o dopise, jež mu někdo nese i zvolal pak: „od Žirotína“ — a zbrojnoše nazval Bočkem.“

„Tot starý sluha pana Plichty. Více nevíš nic?“

„A pak řekl sluha, že jede z Plavna; více nevím ani slova, nechci-li lhát.“

„Děkuji ti.“

Rovnou cestou krácel Richard k domu Jindřicha z Lipé. Zastihl jej doma; bez překážky byl předpuštěn.

„Velmožný pane,“ pravil, „přicházím od krále.“

„A příčina jeho špatného rozmaru?“

„Král jest zamilován.“

„Zamilován!“ vyskočil pan Jindřich. „A do hoho?“

„Pamatujete se na naši rozmluvu?“

„Tedy —?“ ptal se Lipé.

„Konám pouze, co jsem slíbil, abychom dosáhli cíle. Tot mé dílo; děvče ono jest neznámo.“

„Zamilování ale nemůže býti příčinou jeho nevrlosti.“

„Také není. Dívka zmizela, proto jsem chtěl s tebou mluvit; jde nejvíce o to, abych jí dostal nazpět.“

„Aj!“ učinil Jindřich z Lipé.

„Žádám tě za pomoc. Ochráncem dívky té jest přítel můj Heřman z Miličina, odejel však nemýlím-li se za Plichtou z Žerotína, jež se teď nalezá v Německu, tak se aspoň vyjádřil jeho zbrojnoš; jedu za ním. Na mou žádost vydá dívku.“

„Ah, k Žirotnívi! Pozdrav jej ode mne a rei mu, že jest pán z Miličina rozkmotřen s Janem, nechť doporučí ho ke mně.“

„K službám,“ odvětil Richard.

„A trest tvé žádosti?“

„Dnes v noci nalezl ji Miličín úkryt v Praze, žádám tě tedy, abys použil mé nepřítomnosti k vypátrání té dívky. Sluje Alba. Nebude na škodu pátrat najednou na obou místech. Ostatně v tom jest náš zájem týž, rač vyhověti mému přání.“

„Můžeš se spolehnout, magistře. Kdy odjedeš?“

„Dříve než na orloji uběhnou dvě hodiny.“ Richard odešel.

Navrátil se do bytu. Připraven již na cestu zavolal muže v kněžském rouchu, sedl a napsal tato slova: „Pozdrav zprvu, otče můj. Sestra naše jest ukryta v Praze, nalézá se v moci Miličnově. Tento jest mým přítelem, nezná však naše poměry, nezná Albu a souvislost její osoby s námi. Jedu za ním přes Plavno, kamž odjel za Žirotním. Vydej se hned na cestu a vynasnaž se zatím dívku nalézt. Jindřichu z Lipé jsem totéž řekl; střež jej ale, aby se nezmocnil dívky na naši škodu. Král jest do ní šíleně zamilován. Budoucnost náleží pravdě, proto tedy zasvěťme jí veškeren život, všechny síly své. Pozdvihni opět sestřárné rámě k rozhodnému činu k vytrvalosti. Hospodin s tebou! Richard.“

„Bratře Salome,“ obrátil se pak ku knězi, „odevzdej toto arcibiskupovi. Bůh s tebou!“

„I pravda jeho!“ odvětil suše kněz a bez podání ruky chladně se rozešli.

XI.

Po Artušově tabuli.

Bylo to po Artušově tabuli, totiž po kolbě, již uspořádal Jan Lucemburský na radu svých cizích společníků, a kterou tak byl nazval. Kolba tato skončila přes to, že půl rytířstva střední Evropy bylo sezváno úplným fiaskem; neboť i čeští pánové se slabě účastnili, ano z vynikajících velmožů nedostavil se ani jediný.

Doba dvou měsíců nás dělí od poslední části našeho vypravování. Pohlížeje nazpět shledáme takový stav věcí.

Král Jan bavil se lovem, kostkami, nočními potulkami po nejšpinavějších krčmách, konečně přípravami k nezdařenému zasedání; byl rozechvělý čekáním na slib Richardův, unaven boafilivou touhou po Albě, jak toliko u jeho povahy může vzniknouti. Jeho dva cizinství drahové holdují rozmarům královým a čekají na vhodnou příležitost k obohacení se jakýmikoli prostředky.